

אהרון ווטורי:

„בארץ, כל חדשן ובעל העזה נקרא משוגע!“

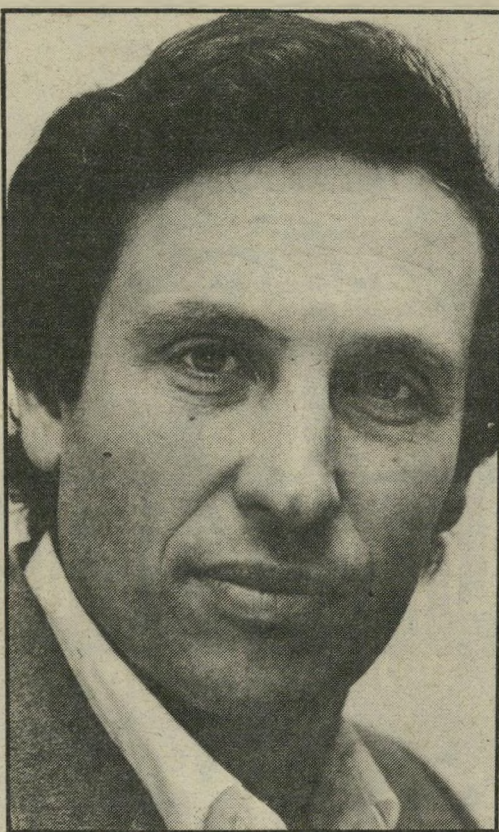
ליווית הברה למספרה של ווטורי בתל-אביב. בדרך סיפרה לי החברה שזאת המספרה הממוחשבת הראשונה בארץ. חשבתי לעצמי, הנה עוד משוגע אחד שרוצה פירי-סומת. אחרי-כך, בחוסר טקט בולט גם אמרתי לווטורי את דעתי זו.

אני לא משוגע. אני רק לא אוהב להיות חקיין. בארץ כולם רוצים לעשות משהו שכבר מישהו אחר עשה. אם יש 100 מסעדות סיניות, פותחים עוד אחת. לא מנסים לחשוב על משהו שאין. כי להיות ראשון זה להיות משוגע. אני זוכר שכאשר פתחתי את המספרה הראשונה שלי בארץ, בשנת 1954, הלכתי לקנות קופה רושמת. המוכר שאל אותי איזה עסק יש לי ואמרתי לו שיש לי מספרה. הוא כמעט מת מצחוק. „אין לך מגירה בשביל הכסף?“ הוא שאל אותי.

אז הודבק לי התווית של משוגע ומאז אני סוחב אותה בגאווה לאורך כל הדרך. הייתי הראשון שהתחיל לקיים תצוגות של אופנת-סירוקות. צחקו עלי. היום כל מספרה שמכבדת את עצמה עושה את זה. עכשיו הכנסתי מחשב. שעלה לי למעלה מ-7,000 דולר, רק כדי שהשרות שאני נותן ללקוחותיי יהיה יותר טוב. אז את אומרת שאני משוגע.

● במה השרות יהיה יותר טוב אם יישב מחשב בתוך המספרה במקום סקירה?

המחשב לא חולה ואין לו בעיות אישיות ואין לו מצב-רוח ולכן הוא אף פעם לא שוכח באיזה סוג צבע השתמשה הגברת-הלקוחה, ואיזה טיפול עשו לה ואיך הגיבו השערות שלה ומה צריך לשנות בפעם הבאה. הנשים של היום לא באות למספרה רק כדי לחפוף את הראש. יש עשרות טיפולים שאנחנו נותנים, ורק מחשב יכול לדייק בשמירת האינפורמציה הזאת להמשך הטיפול. כשקניתי את המחשב ידעתי שיגידו, הנה המשוגע הלך וביזבז 7,000 דולר, אבל אני בטוח שתוך כמה שנים לכולם יהיו מחשבים. זאת הבעיה בארץ. כל חדשן וכל מצו נקרא כאן משוגע.

יורם קליינר:

„לצוותא' ובית לסין אין במה להתבייש!“

תמיד חשבתי שבית ציוני-אמריקה הוא מקום לקורסים בינאנית ובעיתונות, או להרצאות באנגלית לעולים חד-שים. מסתבר שנעשו שם שינויים והיום יש בבית ציוני-אמריקה פעילויות שונות. כמו ערבי תיאטרון, ערבי-שירה ועוד ועוד. שאלתי את יורם קליינר, מנהל הבית, מה קרה?

החלטנו להחזיר עטרה ליושנה. פעם, כשהוקם הבית בשנת 1952, הוא היה המקום היחיד בתל-אביב לפעילות של תרבות ואמנות. במשך השנים נפתחו מקומות אחרים ובית ציוני-אמריקה הוזנח והפך למקום של סמינרים וקורסים. עכשיו, לדעתי, הגיע הזמן לחדש אותו.

● מה עשיתם?

שיפצנו חלקים גדולים בבית, שינינו את אולם התיאטרון, הכנסנו מערכת סאונד ותאורה מודרניים, פתחנו בית-קפה ומסעדה והתחלנו להריץ ערבים מעניינים מדי ערב.

● תספר לי מה יש לכם במשך חודש ינואר, למשל.

כל יום חמישי יש ערבי-שירה, כשכל אחד מהם מוקדש למשורר עברי אחר. כל יום שישי יש תוכניות ג'ז. ההצגה של מונדי, מיסטריה אמריקאית, תוצג מדי שבוע. יש תיאטרון בשפה האנגלית, יש להקת-זמר אמריקאית מעולה, יש מקהלה פילהרמונית וקונצרטים ועוד.

● אתם הולכים להיות עוד „צוותא' או „בית לסין“? למה לא? אין להם במה להתבייש.

אורי ליפשיץ:

„השתמשתי בבני, כדי לבנות את הבכחנליה!“

יקבי אשקלון התקנאו. כנראה, ביקבי הבארון רוטשילד. שעל בקבוקי-היין שלהם מודבקות תוויות עם ציוריהם של פיקאסו, שאגאל ומירו. הם פנו לצייר אורי ליפשיץ וביקשו ממנו לצייר תווית ליין ברעמי שלהם. שאלתי את אורי ליפשיץ איך זה שהוא הסכים לתרום יצירה שלו כדי שתשמש כתווית מסחרית.

למה לא. ער היום פשוט אף אחד לא פנה אליי. אם היו פונים הייתי מסכים כבר קודם. אולי לא לשעועית ותפוחי-ארמה, אבל יין זה בסדר. ככל העולם זה נהוג ואפילו בארץ ציירו תומרקין וארגוב תוויות ליינות מיקווי-ישראל.

● התמונות שלך בשוק מאוד יקרות. מה המחיר שקיבלת עבור העבודה הזאת?

לא קיבלתי בכלל כסף. רק יינות.

● אתה אוהב במיוחד את היין הזה?

אני אוהב במיוחד וויסקי. אבל אני יודע שזה יין טוב מאוד והחברים שלי מאוד אוהבים אותו.

● מי היה המודל שלך לצייר?

השתמשתי בכני בן ה-11. הלכתי אותו בטוגה ובניתי את הבכחנליה שלי בעזרתו.

● גם הילד קיבל יין?

הוא קיבל מים ואולי תה.

● אתה חושב שמהיום יתחילו עוד ציירים לצייר עבור חברות מסחריות?

אני לא יודע. אבל אם כן, אז מה יעשו הגרפיקאים?